

Arrest

nr. 315 030 van 17 oktober 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 Gent

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2024 via J-box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 oktober 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2024 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 26 mei 2004 een vestigingsaanvraag in en werd op 3 november 2004 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen in functie van zijn echtgenote, die Nederlands staatsburger is.

1.2. Verzoeker erkende op 15 december 2014 de dochter van zijn echtgenote te Heerlen. Deze dochter werd ondertussen in België ingeschreven als descendent van verzoekers echtgenote.

1.3. Het gezin van verzoeker zou van 2015 tot 2019 in Egypte hebben verbleven en werd in België van ambtswege afgevoerd.

1.4. Het gezin keerde terug naar België en verzoeker diende op 22 maart 2019 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Nederlandse echtgenote en werd in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 19 november 2021 een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod en terugleiding tot de grens en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13nonies). Tegen deze beslissing werd geen rechtsmiddel aangewend.

1.6. Verzoeker diende op 12 april 2022 een nieuwe aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Nederlandse dochter.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 14 september 2022 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker stelde hiertegen een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder rolnummer RvV 285 565.

1.8. Op 21 augustus 2023 diende verzoeker nogmaals een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Nederlandse echtgenote.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 5 maart 2024 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker stelde hiertegen een annulatieberoep in bij de Raad, gekend onder rolnummer RvV 321 862.

1.10. Verzoeker werd op 9 oktober 2024 geïnterpelleerd door de politie te Tervuren tijdens een patrouille.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 10 oktober 2024 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politiezone WOKRA op 09.10.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam: [A.]

voornaam: [A.A.K.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Egypte

In voorkomend geval, alias:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de nationale veiligheid te kunnen schaden;

De Veiligheid van de Staat (hierna: VSSE) stelde op 09.03.2020 een nota betreffende dhr. [K.A.] op. In deze nota worden wordt aan de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) meegedeeld dat betrokkene inzake religieus extremisme wordt gecategoriseerd als een propagandist die actief de salafistische interpretatie van de islam verspreidt.

Betrokkene kent reeds een lange voorgeschiedenis binnen het religieus extremisme en hij is actief geweest als lesgever en imam. Hij was in het verleden actief bij verschillende salafistische organisaties. Daarnaast heeft hij een breed netwerk aan contacten binnen de salafistische gemeenschap in België, Nederland, Marokko, Egypte en Saoedi-Arabië. Via zijn netwerk slaagde hij er in het verleden in om financiering te verkrijgen voor zijn initiatieven. Deze elementen tonen aan dat hij een aanhanger is van het salafisme en de visie actief uitdraagt. Hij cultiveert zijn extremistisch religieus profiel voornamelijk in functie van zijn activiteiten voor verschillende buitenlandse inlichtingendiensten, dit helpt hem om contacten te leggen in de Golflanden en bij het aantrekken van financiering uit deze landen. Het is waarschijnlijk dat hij erin slaagt zijn extremistische interpretatie van de islam bij zijn toehoorders te verspreiden, ondanks zijn opportunisme. Daarom vormt betrokkene een dreiging op vlak van religieus extremisme.

Inzake spionage is betrokkene actief betrokken bij clandestiene inlichtingenactiviteiten ten voordele van Egypte, Marokko en Saoedi-Arabië. Hij staat hiervoor in contact met personen die door de VSSE gekend zijn wegens hun activiteiten voor, en banden met de Egyptische, Marokkaanse en Saoedische inlichtingendienst. Door zijn activiteiten als radicale imam trok hij sinds de 2de helft van de jaren '00 de aandacht van diverse Arabische inlichtingendiensten en werd hij gerekruteerd als inlichtingenagent door een Egyptische, Marokkaanse en Saoedische inlichtingendienst. Hiervoor dient hij informatie in te winnen over activiteiten van radicale islamistische groepen, zoals salafisten en de Moslimbroeders, en over de sjiiitische islam in België, Europa en een aantal Afrikaanse landen.

Een volgende nota van de VSSE (d.d. 09.06.2001) deelde ook nog mee dat betrokkene de voornaamste imam was van de moskee 'De Toekomst' te Gent. Door middel van deze positie heeft hij zijn legitimiteit versterkt om zich te presenteren tegenover het publiek als een religieuze autoriteit. Als imam oefent hij een rol uit als religieus referentiepersoon en is hij een vertrouwenspersoon voor de leden van de gemeenschap van de moskee 'De Toekomst' inzake religieuze, sociale, maatschappelijke en politieke vragen. De VSSE benadrukt dat als er in de moslimreligie geen specifieke voorwaarden zijn - naast voldoende kennis van de islam - om imam te worden, het in de praktijk de imam is die de gemeenschap leidt en adviseert. De gelovigen beroepen zich op hem als raadgever voor religieuze aangelegenheden, maar ook inzake familiale en sociale aangelegenheden. Hij is bevoegd voor de preken in de moskee, tijdens één van zijn preken heeft hij verklaard dat het vieren van de geboorte van een profeet (Mawlid) een laakbare innovatie is. Dit is een concept dat terugkeert in extremistische discours, en specifiek bij salafisten. Volgens hen dient elke religieuze 'innovatie' veroordeeld en verworpen te worden aangezien dit een daad van ongeloof is. Hieruit blijkt zijn extremistische visie op de islam, die zweeft tussen de ideeën van de Moslimbroeders en de salafisten, en die hij naar aanleiding van zijn werkzaamheden periodiek naar voren brengt ten behoeve van diverse buitenlandse inlichtingendiensten. Omwille van de corona epidemie heeft hij eveneens zijn gebruik inzake sociale media en discussie platformen ontwikkelt zodoende zijn discours te verspreiden. Bovendien heeft hij zijn contacten met extremisten, die lid zijn van de Moslimbroeders, verder onderhouden. Wat betreft zijn activiteiten van inmenging en spionage, heeft de VSSE informatie ontvangen die bevestigen dat hij een agent is voor de Egyptische, Marokkaanse en Saoedische diensten. Hij heeft zijn contacten met agenten van de buitenlandse mogendheden verder onderhouden, alsook verder deelgenomen aan activiteiten van inmenging.

De Veiligheid van de Staat liet op 01.02.2024 via de Directeur-Generaal van de DVZ in een informatienota weten dat betrokkene zijn activiteiten inzake spionage verderzet gezien hij nog heel regelmatig samenwerkt met de Egyptische Inlichtingendienst. Hij wordt door de Veiligheid van de Staat alsnog beschouwd als een gecoöpteerd agent door de contacten die hij nog onderhoudt met de Egyptische Inlichtingendienst. Verder staat te lezen dat betrokkene voor hen geen bedreiging meer vormt op het vlak van extremisme, maar afsluitend bevestigt de Veiligheid van de Staat wel dat betrokkene nog steeds wordt gelinkt aan spionage activiteiten op het Belgische grondgebied. Bijgevolg wordt hij nog steeds als een reële, actuele en ernstig gevaar beschouwd voor de nationale veiligheid en de openbare orde.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 15 jaar dat hem betekend werd op 25.11.2021.

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Op 13.10.2021 werd een einde aan het verblijf van betrokkene gesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod (bijlage 13 nonies). Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 25.11.2021.

Betrokkene huwde op 16.02.2004 te Nederland met zijn partner die de Nederlandse nationaliteit heeft. Zij kwam naar België en diende op 25.05.2004 een vestigingaanvraag in als EU-burger. Op 26.05.2004 volgde dhr. [K.A.] en diende een aanvraag gezinshereniging in als echtgenoot. Dienvolgens werd betrokkene op 26.10.2004 ingeschreven in het vreemdelingenregister en op 03.11.2004 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen (C-kaart), telkens verlengd tot 14.10.2020. Amper 1 maand na hun samenwonen werd de echtgenote van betrokkene op 06.12.2004 afgeschreven naar het buitenland. Betrokkene diende op 21.04.2008 een naturalisatieaanvraag in bij de Kamer van Volksvertegenwoordigers.

Op 24.11.2011 kwam zijn echtgenote terug naar België en deed zij een verklaring van inschrijving en op 05.02.2014 deed de dochter van zijn echtgenote een verklaring van inschrijving als descendent. Op 15.12.2014 werd een erkenningsakte opgesteld te Heerlen in het voordeel van betrokkene.

Op 07.10.2016 werden zowel betrokkene, als zijn echtgenote en dochter afgevoerd van ambtswege. Ze zouden verbleven hebben in Egypte van 2015 tot 2019. (blijkt uit een nota van de VSSE). Het gezin kwam terug naar België en op 22.03.2019 diende betrokkene opnieuw een aanvraag gezinshereniging in in functie van zijn echtgenote, hij ontving een F-kaart, geldig tot 23.09.2024. Op 09.03.2020 stelde de VSSE een nota betreffende betrokkene op, waarop een beslissing volgde van de DVZ die het verblijf van betrokkene ingetrokken heeft (d.d. 19.11.2021), deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 25.11.2021.

Op 12.04.2022 diende betrokkene een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse dochter in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 5° van de wet van 15.12.1980. Op 14.09.2022 werd de aanvraag geweigerd door middel van een bijlage 20, weigering van verblijf van meer dan 3 maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd hem betekend op 28.11.2022.

Op 21.08.2023 diende betrokkene opnieuw een aanvraag gezinshereniging in, ditmaal in functie van zijn Nederlandse echtgenote in toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Op 05.03.2024 werd de aanvraag geweigerd door middel van een bijlage 20, weigering van verblijf van meer dan 3 maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd hem betekend op 25.06.2024.

Ook in het hoorrecht d.d. 09.10.2024 verklaart betrokkene een vrouw en een dochter te hebben in België. Het artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) haalt aan dat “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”. Het wordt niet betwist dat betrokkene met diens echtgenote en dochter een gezinsleven heeft, doch we merken op dat uit zijn administratief dossier geen precieze onoverkomelijk hinderpalen blijken die de voortzetting van zijn gezinsleven in Egypte of elders verhinderen.

Betrokkenes dochter is minderjarig en schoolplichtig, doch er werden geen documenten voorgelegd waaruit blijkt dat zij speciale onderwijsnoden heeft die enkel in België bestaan. Bovendien is zij jong en dynamisch, dit blijkt onder meer uit het feit dat zij in haar jonge leven reeds in meerdere landen gewoond heeft (België, Nederland en Egypte), waardoor zij zich makkelijker kan aanpassen aan een nieuwe situatie. Het feit dat zowel betrokkene, diens echtgenote en dochter recentelijk geruime tijd in Egypte verbleven toont aan dat er nog steeds sterke banden zijn met Egypte, betrokkenes land van oorsprong, dewelke het makkelijker maken voor diens echtgenote en dochter om zich daar aan te passen. Zij zijn aldus allen vertrouwd met de Egyptische gebruiken, cultuur en taal. Het is aldus niet onredelijk aan te nemen dat kinderen, door hun opvoeding en interacties tussen hun als ouders, ook een zekere vertrouwdheid hebben met bepaalde aspecten van Egyptische gebruiken en cultuur en dat zij mogelijkerwijze noties hebben van de taal. De Egyptische nationaliteitswetgeving, bijgewerkt in 2004, stipuleert dat zowel kinderen als echtgenote van een Egyptenaar over de Egyptische nationaliteit beschikken, of deze ten minste kunnen verwerven. Uit artikel 2, punt 1, van de Egyptische nationaliteitswetgeving van 29/05/1975 blijkt immers dat alle personen die het kind zijn van een Egyptische vader onder de Egyptische nationaliteitswetgeving beschouwd worden als Egyptische burgers.

Wat de echtgenote betreft, merken we op dat artikel 7 van dezelfde Egyptische nationaliteitswetgeving van 29.05.1979 stipuleert dat de echtgenote van Egyptische burgers eveneens de Egyptische nationaliteit kunnen verwerven, door zich te wenden tot het Egyptische ministerie van Binnenlandse Zaken.

Het vraagt weldegelijk een inspanning van betrokkene, diens echtgenote en kind om zich aan te passen aan een leven in Egypte of elders, doch deze moeilijkheden zijn niet onoverkomelijk. Integendeel, uit de nota van de VSSE d.d. 09.03.2020 blijkt dat het gezin reeds tussen 2015 en 2019 gedurende perioden samen in Egypte verbleven. Alsook blijkt uit de nota en betrokkenes administratief dossier dat zij niet steeds als gezin op hetzelfde domicilieadres stonden ingeschreven en in bepaalde perioden gescheiden leefden. Bovendien zou de scheiding die deze beslissing tot gevolg heeft slechts van tijdelijke aard zijn en volledig te wijten aan de gevolgen van zijn eigen acties. Betrokkene kan in die periode via de moderne communicatiemiddelen contact houden met diens echtgenote en dochter. Het staat betrokkenes echtgenote vrij hem te volgen met hun dochter. Het dient te worden opgemerkt dat diens echtgenote en dochter niet onderhavig zijn aan de huidige beslissing. Bovendien kunnen diens echtgenote en dochter steeds vrijelijk in- en uitreizen en dus kunnen zij betrokkene steeds bezoeken indien ze dit beogen, betrokkene bracht geen stukken waaruit blijkt dat zij dit niet zouden kunnen.

De ernstige bedreiging voor de nationale veiligheid die uit betrokkenes gedrag voortvloeit, is zodanig dat zijn persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de nationale veiligheid. Als een gevolg is er geen familiaal beletsel voor de huidige beslissing.

Betrokkene verklaart d.d. 09.10.2024 geen ziektes te hebben. Hij verklaart wel in het verleden twee operaties ondergaan te hebben aan zijn benen. Betrokkene zou hierdoor enkel kunnen wandelen en niet in staat zijn om te lopen. Er werd geen enkel document voorgelegd om dit te staven. Er kan dan ook geconcludeerd worden dat er geen medische elementen zijn die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg staan.

Wat de duur van betrokkenes verblijf betreft, alsook de sociale en culturele integratie staat het vast dat hij 48 jaar is en van april 2004 tot 2015 in België verbleef en vervolgens terug naar België kwam om op 22.03.2019 een aanvraag van een verklaring van inschrijving in te dienen. Hieruit volgt dat betrokkene in totaal reeds een geruime tijd in het Rijk verblijft. Begrijpelijk is dat hij in de jaren van zijn verblijf in België vriendschappen heeft opgebouwd en dat zijn sociale leven zich hier afspeelt. Doch hierbij dient de kanttekening worden gemaakt dat zijn sociale context zich voornamelijk afspeelt binnen het salafistische milieu en spionage-/inmengingsmilieu daar betrokkene contacten onderhoudt met verschillende individuen in België die lid zijn van de Moslimbroeders, alsook agenten van diverse buitenlandse inlichtingendiensten. Uit het administratief dossier van betrokkene en de door hem overgemaakte documenten blijkt geen doorgedreven integratie of hechte sociale en culturele banden met de Belgische samenleving. Meer zelfs, de verblijfsintenties van betrokkene stoeien op een extrinsieke motivatie namelijk het faciliteren van clandestiene inlichtingenactiviteiten ten voordele van Egypte, Marokko en Saoedi-Arabië, alsook het verspreiden van zijn

extremistische, salafistische opvattingen. Dergelijke activiteiten brengen schade toe aan de democratische Belgische samenleving. Betrokkenes extremistische interpretaties van de islam en propaganda van het salafisme staan haaks op de Belgische waarden en normen. Dit gedachtengoed laat geen ruimte voor democratie, rechtstaat en mensenrechten, dewelke de hoekstenen vormen van de Belgische samenleving. Het feit dat betrokkene actief betrokken is bij clandestiene inlichtingenactiviteiten ten voordele van Egypte, Marokko en Saoedi-Arabië kan de Belgische maatschappij veel schade berokkenen. Zij kunnen de militaire slagkracht en/of de democratische beslissingsprocessen van een land aantasten. Op economisch vlak kunnen ze leiden tot een verlies aan marktaandeel voor de betrokken bedrijven alsook voor banenverlies. Spionage kan ook de integriteit en de veiligheid van kritieke infrastructuren of strategische sectoren in gevaar brengen. In De VSSE besluit dan ook dat betrokkene persoonlijk en actief blijft bijdragen aan de ontwikkeling van extremistische dreigingen en spionage in België en bijgevolg een reële, actuele en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde en nationale veiligheid. Bovendien blijkt uit betrokkens terugkeer naar Egypte tussen 2015 en 2019 dat hij nog sterke banden heeft met uw land van herkomst. Hij verklaart daarnaast ook dat hij nog steeds 2 zussen heeft in Egypte.

Tevens blijkt uit de nota van de VSSE dd. 09.06.2021 dat betrokkene omwille van de corona epidemie eveneens diens gebruik inzake sociale media en discussie platformen heeft ontwikkeld zodoende zijn discours te verspreiden. De ernst van de reeds aanwezige elementen inzake nationale veiligheid wordt nog versterkt door het feit dat Betrokkene gebruik maakt van sociale media om zijn ideologie te uiten. Vele mensen hebben toegang tot sociale media. In verband met het gebruik van internet, moeten we verwijzen naar de VN Resolutie 2368 van 20.07.2017 waarin staat: « le Conseil se déclare préoccupé par le fait que les terroristes et leurs partisans utilisent de plus en plus souvent, dans une société mondialisée, les nouvelles technologies de l'information et des communications, en particulier Internet, pour faciliter des actes de terrorisme, ainsi que par le fait qu'ils les utilisent pour convaincre et recruter, et pour financer ou planifier des actes de terrorisme » (vrije vertaling: « de Raad is bezorgd over het feit dat terroristen en hun aanhangers steeds meer gebruik maken van nieuwe informatie- en communicatietechnologieën, in het bijzonder internet, om terroristische daden te vergemakkelijken, en ook door het feit dat zij daarvan gebruik maken voor anderen van hun ideologie te overtuigen, hen te rekruteren en terroristische daden te financieren of plannen »). Ook wordt in deze resolutie vermeldt: « Le Conseil exhorte les États Membres à rester vigilant au sujet de l'utilisation des technologies de l'information et des communications à des fins terroristes, à coopérer pour empêcher les terroristes de lever des fonds et de recruter des éléments, et à faire front à la propagande et à l'incitation à l'extrémisme violent qui est diffusé sur Internet et dans les médias sociaux » (vrije vertaling : « De Raad vraagt aan de Lidstaten om waakzaam te blijven in verband met het gebruik van informatie- en communicatietechnologieën met terroristische doeleinden, om samen te werken om te voorkomen dat terroristenfondsden kunnen verzamelen en mensen kunnen rekruteren, en om propaganda en aanzetten tot gewelddadig extremisme op internet en sociale media tegen te gaan »). Ook moeten we hierbij verwijzen naar het Comité van Ministers van de Raad van Europa dat op 30.10.1997 de Aanbeveling n°97/20 aangenomen heeft omtrent haatboodschappen waarin staat dat « alle vormen van expressie die aanzetten tot rassenhaat, xenofobie, antisemitisme of andere vormen van haat die op onverdraagzaamheid gestoeld is, veroordeeld worden aangezien deze de democratische veiligheid, de culturele cohesie en het pluralisme in het gedrang brengen » (vrije vertaling). Deze vormen van expressie kunnen een grotere impact hebben en kunnen meer schade aanrichten wanneer de boodschappen via de sociale media worden verspreid. In diezelfde aanbeveling wordt ook gevraagd aan de regeringen van de Lidstaten om « de gepaste maatregelen te nemen om haatboodschappen te bestrijden ».

Uit het voorgaande blijkt dat betrokkene tijdens zijn verblijf in België geen doorgedreven sociale en culturele banden heeft opgebouwd, aangezien betrokkene er zich zelfs niet kan toe bewegen de Belgische wetten en regels te respecteren en na te leven. Als een gevolg mag geconcludeerd worden dat er geen culturele of sociale banden zijn in België die het nemen van deze beslissing verhinderen.

Wat de economische situatie van betrokkene betreft, blijkt uit het dossier dat hij actief is als voornaamste imam is van de moskee 'De Toekomst' te Gent. Een functie waarin hij raadgever is voor de geloofsgemeenschap inzake religieuze aangelegenheden, maar ook inzake familiale en sociale aangelegenheden (nota VSSE dd. 09.06.2021) doch betrokkene went deze voorbeeldfunctie aan om extremistische opvattingen van de islam te verspreiden, propaganda te voeren voor het salafisme en financiering te verwerven van de golfanden voor uw initiatieven. Betrokkene gebruikt met andere woorden zijn professionele activiteiten tegen de waarden, normen en veiligheid van de Belgische samenleving. De VSSE concludeert dan ook dat betrokkene dreiging vormt op vlak van religieus extremisme. Betrokkene legde geen loonfiches of contract voor die aantonen dat hij officieel tewerkgesteld is als imam. Verder legde betrokkene een contract voor waarbij hij vanaf 03.08.2021 voor onbepaalde tijd tewerkgesteld wordt als chauffeur voor [...]. Op een periode van 13,5 jaar is deze zeer recente reguliere tewerkstelling verwaarloosbaar. Betrokkene legde geen documenten voor waaruit blijkt dat hij de voorbije jaren actief zou geweest zijn op de arbeidsmarkt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.11.2021 dat hem betekend werd op 25.11.2021. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 15 jaar dat hem betekend werd op 25.11.2021. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de nationale veiligheid.

De VSSE stelde op 09.03.2020 een nota betreffende dhr. [K.A.] op. In deze nota worden wordt aan de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) meegedeeld dat betrokkene inzake religieus extremisme wordt gecategoriseerd als een propagandist die actief de salafistische interpretatie van de islam verspreidt.

Betrokkene kent reeds een lange voorgeschiedenis binnen het religieus extremisme en hij is actief geweest als lesgever en imam. Hij was in het verleden actief bij verschillende salafistische organisaties. Daarnaast heeft hij een breed netwerk aan contacten binnen de salafistische gemeenschap in België, Nederland, Marokko, Egypte en Saoedi-Arabië. Via zijn netwerk slaagde hij er in het verleden in om financiering te verkrijgen voor zijn initiatieven. Deze elementen tonen aan dat hij een aanhanger is van het salafisme en de visie actief uitdraagt. Hij cultiveert zijn extremistisch religieus profiel voornamelijk in functie van zijn activiteiten voor verschillende buitenlandse inlichtingendiensten, dit helpt hem om contacten te leggen in de Golflanden en bij het aantrekken van financiering uit deze landen. Het is waarschijnlijk dat hij erin slaagt zijn extremistische interpretatie van de islam bij zijn toehoorders te verspreiden, ondanks zijn opportunisme. Daarom vormt betrokkene een dreiging op vlak van religieus extremisme.

Inzake spionage is betrokkene actief betrokken bij clandestiene inlichtingenactiviteiten ten voordele van Egypte, Marokko en Saoedi-Arabië. Hij staat hiervoor in contact met personen die door de VSSE gekend zijn wegens hun activiteiten voor, en banden met de Egyptische, Marokkaanse en Saoedische inlichtingendienst. Door zijn activiteiten als radicale imam trok hij sinds de 2de helft van de jaren '00 de aandacht van diverse Arabische inlichtingendiensten en werd hij gerekruteerd als inlichtingenagent door een Egyptische, Marokkaanse en Saoedische inlichtingendienst. Hiervoor dient hij informatie in te winnen over activiteiten van radicale islamistische groepen, zoals salafisten en de Moslimbroeders, en over de sjiiitische islam in België, Europa en een aantal Afrikaanse landen.

Een volgende nota van de VSSE (d.d. 09.06.2001) deelde ook nog mee dat betrokkene de voornaamste imam was van de moskee 'De Toekomst' te Gent. Door middel van deze positie heeft hij zijn legitimiteit versterkt om zich te presenteren tegenover het publiek als een religieuze autoriteit. Als imam oefent hij een rol uit als religieus referentiepersoon en is hij een vertrouwenspersoon voor de leden van de gemeenschap van de moskee 'De Toekomst' inzake religieuze, sociale, maatschappelijke en politieke vragen. De VSSE benadrukt dat als er in de moslimreligie geen specifieke voorwaarden zijn - naast voldoende kennis van de islam - om imam te worden, het in de praktijk de imam is die de gemeenschap leidt en adviseert. De gelovigen beroepen zich op hem als raadgever voor religieuze aangelegenheden, maar ook inzake familiale en sociale aangelegenheden. Hij is bevoegd voor de preken in de moskee, tijdens één van zijn preken heeft hij verklaard dat het vieren van de geboorte van een profeet (Mawlid) een laakbare innovatie is. Dit is een concept dat terugkeert in extremistische discours, en specifiek bij salafisten. Volgens hen dient elke religieuze 'innovatie' veroordeeld en verworpen te worden aangezien dit een daad van ongeloof is. Hieruit blijkt zijn extremistische visie op de islam, die zweeft tussen de ideeën van de Moslimbroeders en de salafisten, en die hij naar aanleiding van zijn werkzaamheden periodiek naar voren brengt ten behoeve van diverse buitenlandse inlichtingendiensten. Omwille van de corona epidemie heeft hij eveneens zijn gebruik inzake sociale media en discussie platformen ontwikkelt zodoende zijn discours te verspreiden. Bovendien heeft hij zijn contacten met extremisten, die lid zijn van de Moslimbroeders, verder onderhouden. Wat betreft zijn activiteiten van inmenging en spionage, heeft de VSSE informatie ontvangen die bevestigen dat hij een agent is voor de Egyptische, Marokkaanse en Saoedische diensten. Hij heeft zijn contacten met agenten van de buitenlandse mogendheden verder onderhouden, alsook verder deelgenomen aan activiteiten van inmenging.

De Veiligheid van de Staat liet op 01.02.2024 via de Directeur-Generaal van de DVZ in een informatienota weten dat betrokkene zijn activiteiten inzake spionage verderzet gezien hij nog heel regelmatig samenwerkt met de Egyptische Inlichtingendienst. Hij wordt door de Veiligheid van de Staat alsnog beschouwd als een gecoöpteerd agent door de contacten die hij nog onderhoudt met de Egyptische Inlichtingendienst. Verder staat te lezen dat betrokkene voor hen geen bedreiging meer vormt op het vlak van extremisme, maar afsluitend bevestigt de Veiligheid van de Staat wel dat betrokkene nog steeds wordt gelinkt aan spionage activiteiten op het Belgische grondgebied. Bijgevolg wordt hij nog steeds als een reële, actuele en ernstig gevaar beschouwd voor de nationale veiligheid en de openbare orde.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'. Betrokkene is bovendien ook een bedreiging voor de nationale veiligheid, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. Uit het administratief dossier van betrokkene blijken verder ook geen elementen die een effectieve vrees of risico op een schending van artikel 3 EVRM aanhalen bij een terugkeer naar Egypte. Bovendien is betrokkene actief betrokken bij clandestiene inlichtingenactiviteiten onder meer ten voordele van zijn land van herkomst namelijk Egypte. Betrokkenes terugkeer naar Egypte tussen 2015 en 2019, bevestigt te meer dat betrokkene geen vrees voor een onmenselijke behandeling heeft bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Betrokkene verklaart d.d. 09.10.2024 geen ziektes te hebben. Hij verklaart wel in het verleden twee operaties ondergaan te hebben aan zijn benen. Betrokkene zou hierdoor enkel kunnen wandelen en niet in staat zijn om te lopen. Er werd geen enkel document voorgelegd om dit te staven. Er kan dan ook geconcludeerd worden dat er geen medische elementen zijn die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg staan. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.11.2021 dat hem betekend werd op 25.11.2021. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 15 jaar dat hem betekend werd op 25.11.2021. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

De VSSE stelde op 09.03.2020 een nota betreffende dhr. [K.A.] op. In deze nota worden wordt aan de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) meegedeeld dat betrokkene inzake religieus extremisme wordt gecategoriseerd als een propagandist die actief de salafistische interpretatie van de islam verspreidt.

Betrokkene kent reeds een lange voorgeschiedenis binnen het religieus extremisme en hij is actief geweest als lesgever en imam. Hij was in het verleden actief bij verschillende salafistische organisaties. Daarnaast heeft hij een breed netwerk aan contacten binnen de salafistische gemeenschap in België, Nederland, Marokko, Egypte en Saoedi-Arabië. Via zijn netwerk slaagde hij er in het verleden in om financiering te verkrijgen voor zijn initiatieven. Deze elementen tonen aan dat hij een aanhanger is van het salafisme en de visie actief uitdraagt. Hij cultiveert zijn extremistisch religieus profiel voornamelijk in functie van zijn activiteiten voor verschillende buitenlandse inlichtingendiensten, dit helpt hem om contacten te leggen in de Golflanden en bij het aantrekken van financiering uit deze landen. Het is waarschijnlijk dat hij erin slaagt zijn extremistische interpretatie van de islam bij zijn toehoorders te verspreiden, ondanks zijn opportunisme. Daarom vormt betrokkene een dreiging op vlak van religieus extremisme.

Inzake spionage is betrokkene actief betrokken bij clandestiene inlichtingenactiviteiten ten voordele van Egypte, Marokko en Saoedi-Arabië. Hij staat hiervoor in contact met personen die door de VSSE gekend zijn wegens hun activiteiten voor, en banden met de Egyptische, Marokkaanse en Saoedische inlichtingendienst. Door zijn activiteiten als radicale imam trok hij sinds de 2de helft van de jaren '00 de aandacht van diverse Arabische inlichtingendiensten en werd hij gerekruteerd als inlichtingenagent door een Egyptische, Marokkaanse en Saoedische inlichtingendienst. Hiervoor dient hij informatie in te winnen over activiteiten van radicale islamistische groepen, zoals salafisten en de Moslimbroeders, en over de sjiiitische islam in België, Europa en een aantal Afrikaanse landen.

Een volgende nota van de VSSE (d.d. 09.06.2001) deelde ook nog mee dat betrokkene de voornaamste imam was van de moskee 'De Toekomst' te Gent. Door middel van deze positie heeft hij zijn legitimiteit versterkt om zich te presenteren tegenover het publiek als een religieuze autoriteit. Als imam oefent hij een rol uit als religieus referentiepersoon en is hij een vertrouwenspersoon voor de leden van de gemeenschap van de moskee 'De Toekomst' inzake religieuze, sociale, maatschappelijke en politieke vragen. De VSSE benadrukt dat als er in de moslimreligie geen specifieke voorwaarden zijn - naast voldoende kennis van de islam - om imam te worden, het in de praktijk de imam is die de gemeenschap leidt en adviseert. De gelovigen beroepen zich op hem als raadgever voor religieuze aangelegenheden, maar ook inzake familiale en sociale aangelegenheden. Hij is bevoegd voor de preken in de moskee, tijdens één van zijn preken heeft hij verklaard dat het vieren van de geboorte van een profeet (Mawlid) een laakbare innovatie is. Dit is een concept dat terugkeert in extremistische discours, en specifiek bij salafisten. Volgens hen dient elke religieuze 'innovatie' veroordeeld en verworpen te worden aangezien dit een daad van ongeloof is. Hieruit blijkt zijn extremistische visie op de islam, die zweeft tussen de ideeën van de Moslimbroeders en de

salafisten, en die hij naar aanleiding van zijn werkzaamheden periodiek naar voren brengt ten behoeve van diverse buitenlandse inlichtingendiensten. Omwille van de corona epidemie heeft hij eveneens zijn gebruik inzake sociale media en discussie platformen ontwikkelt zodoende zijn discours te verspreiden. Bovendien heeft hij zijn contacten met extremisten, die lid zijn van de Moslimsbroeders, verder onderhouden. Wat betreft zijn activiteiten van inmenging en spionage, heeft de VSSE informatie ontvangen die bevestigen dat hij een agent is voor de Egyptische, Marokkaanse en Saoedische diensten. Hij heeft zijn contacten met agenten van de buitenlandse mogendheden verder onderhouden, alsook verder deelgenomen aan activiteiten van inmenging.

De Veiligheid van de Staat liet op 01.02.2024 via de Directeur-Generaal van de DVZ in een informatienota weten dat betrokkene zijn activiteiten inzake spionage verderzet gezien hij nog heel regelmatig samenwerkt met de Egyptische Inlichtingendienst. Hij wordt door de Veiligheid van de Staat alsnog beschouwd als een gecoöpteerd agent door de contacten die hij nog onderhoudt met de Egyptische Inlichtingendienst. Verder staat te lezen dat betrokkene voor hen geen bedreiging meer vormt op het vlak van extremisme, maar afsluitend bevestigt de Veiligheid van de Staat wel dat betrokkene nog steeds wordt gelinkt aan spionage activiteiten op het Belgische grondgebied. Bijgevolg wordt hij nog steeds als een reële, actuele en ernstig gevaar beschouwd voor de nationale veiligheid en de openbare orde.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Dat dient opgemerkt te worden dat via de gewone schorsingsprocedures het verzoekschrift tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing niet binnen een redelijke termijn zal behandeld worden en dus de schorsing voor verzoeker te laat zal komen om enig nuttig effect te sorteren omdat het nadeel zich reeds zal hebben voltrokken en niet meer – of alleszins heel moeilijk – hersteld zal kunnen worden.

Dat immers verzoeker zal immers eerstdaags naar Egypte worden teruggedreven.”

3.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 9 oktober 2024 van zijn vrijheid werd beroofd en op 10 oktober 2024 werd overgebracht naar het gesloten centrum te Vottem met het oog op zijn terugleiding naar de grens, die weliswaar voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld. Het is echter aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

3.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 27, 62 en 74/14 van de vreemdelingenwet), van het redelijkheids-, het zorgvuldigheids- en het rechtszekerheidsbeginsel, van de hoorplicht en de rechten van verdediging en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt tevens een kennelijke beoordelingsfout en machtsmisbruik vast. Verzoeker stelt hierbij het volgende:

“9.

Dat verweerder als reden van de beslissing tot verwijdering en als reden tot afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten verwijst naar het art. 7, al. 1, 1°, 3°, 12° 13° Vw., en het art. 74/14 §3, 1°, 3°, 4°, 5° en 6° Vw.

10.

Dat vaststaat dat verzoeker onmiddellijk een bevel om het grondgebied te verlaten zonder enige termijn en mét vasthouding werd betekend terwijl zijn beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten dd. 5.03.2024 nog steeds hangende is.

Dat in de bestreden beslissing geen enkele, minstens geen enkele afdoende motivering wordt weergegeven waarom zonder enig ander voorafgaandelijk bevel er nu plots hem wel een bevel om het grondgebied te verlaten zonder enige termijn en mét vasthouding werd betekend.

Dat er sprake is van schending van de art. 7, 27, 62 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en rechtsbeginselen, meer bepaald de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-, redelijkheids –en het rechtszekerheidsbeginsel.

11.

Dat verweerder in de bijlage 13 septies opnieuw verwijst naar het beweerde extremistische verleden van verzoeker en een recente informatienota van de Staatsveiligheid dd. 1.02.2024 waarin deze laatste liet weten dat er in hoofde van verzoeker geen gevaar meer zou bestaan voor extremisme, doch verzoeker nog spionageactiviteiten zou uitvoeren voor de Egyptische inlichtingendienst.

Verzoeker wordt geacht door zijn gedrag de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Dat de bestreden beslissing mede gemotiveerd wordt op basis van artikel 7, al. 1, 3° Vw.

Verweerder argumenteert desbetreffend dat uit een nota van de Staatveiligheid van begin 2024 zou blijken dat er verzoeker nog spionageactiviteiten zou uitvoeren.

Dat er evenwel van extremisme in hoofde van verzoeker geen sprake meer zou zijn.

12.

Verzoeker wil in eerste instantie verwijzen naar artikel 27 van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Burgerschapsrichtlijn), waarvan art. 43 Vw. de omzetting vormt .

Artikel 27

Algemene beginselen

1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving - of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart -, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden”

Het begrip 'openbare orde', zoals het wordt gebruikt in de Burgerschapsrichtlijn, waarvan artikel 43 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, moet dus restrictief worden uitgelegd. De uitzondering van openbare orde vormt een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest dd. 19 december 2014 nr. 135.6271.

Verweerder heeft echter geen enkel actueel grondig onderzoek gevoerd naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker en bovendien werd door de Staatsveiligheid zelf gemeld dat er geen sprake meer zou zijn van een gevaar voor extremisme in hoofde van verzoeker.

Bovendien ontkent verzoeker met klem dat hij spionageactiviteiten zou uitvoeren en/of zou samenwerken met de Egyptische inlichtingendienst.

Dat hiervan bovendien geen enkel bewijs wordt geleverd en verzoeker bovendien een blanco strafregister heeft!

Indien er daadwerkelijk bewijzen zouden zijn van betrokkenheid van verzoeker bij spionage, er uiteraard verder onderzoek zou gevoerd worden en verzoeker veroordeeld zou worden door de rechtbank.

Dat in casu echter niks van dit alles te vinden is.

Verweerder legt geen bewijs voor van zogenaamde spionageactiviteiten, noch van een onderzoek dat naar de handelingen van verzoeker wordt gevoerd, noch van enige veroordeling van verzoeker.

Verzoeker wordt dan ook beschuldigd een gevaar uit te maken voor de nationale veiligheid, louter op basis van gratuite beweringen, waartegen verzoeker zich bovendien niet kan/mag verdedigen.

Dat men geacht wordt onschuldig te zijn tot het tegendeel wordt bewezen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder bij het nemen van haar beslissing nog over enige andere, al dan niet geclassificeerde, bronnen van informatie aangaande de gedragingen van de verzoeker in België beschikte.

Verzoeker dient vast te stellen dat de nota van de Veiligheid van de Staat geen enkele bronvermelding bevat, zodat verzoeker niet weet waarop de VSSE zich steunt.

Geenszins wordt aangetoond dat verzoeker een actueel, reëel en ernstig gevaar zou uitmaken voor de nationale veiligheid.

Dat in casu verzoeker door de bestreden beslissing veroordeeld wordt tot een leven in Egypte zonder zijn gezin en dit zonder ooit gehoord te worden, noch hem enige mogelijkheid geboden werd om nadere inlichtingen te verschaffen.

13.

Dat een loutere bewering dat verzoeker betrokken zou zijn bij clandestiene inlichtingenactiviteiten ten voordele van Egypte, geenszins volstaat om verzoeker een bijlage 13 septies te betekenen.

Dat uit de bestreden beslissing dan ook geenszins op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

In die zin verwijst verzoeker naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 februari 2016 nr.163.046 waarin, verwijzende naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, wordt gesteld dat het begrip "gevaar voor de openbare orde" geval per geval dient te worden beoordeeld "teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen" en "dat het kennelijk onredelijk om op basis van de gegevens van het administratief dossier te besluiten dat de betrokken vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde".

Ook in zijn arrest dd. 10 november 2016 (nr. 169.732) heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, geoordeeld dat, opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden, het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande veroordeling van de maatschappelijk orde.

Opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden moet er ook sprake zijn van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast » en mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voormeld arrest.

Dat er in casu bovendien geen sprake is van een aangetoonde wetsovertreding en verzoeker een blanco strafregister is, zodat verweerder dan ook ten onrechte gebruik heeft gemaakt van de art. 7, al. 1, 3° en 74/14§3, 3° als motivatie voor de bestreden beslissing.

14.

Dat uit wat voorafgaat duidelijk blijkt dat verweerder geenszins een grondig voorafgaand en actueel onderzoek heeft verricht en zich in de bestreden beslissing beroept op loutere insinuaties waarvan geen enkel bewijs wordt geleverd, zodat er sprake is van schending van de zorgvuldigheidsplicht.

15.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)'.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht en dient vernietigd te worden wegens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

16.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens ditzelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

Aangezien in casu verweerder geenszins aan de hand van een grondige en plausibele motivering heeft aangetoond dat verzoekers gedrag actueel nog een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde, is de bestreden beslissing strijdig met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en met de algemene motiveringsplicht.

17.

Dat m.b.t. de duur van het verblijf van verzoeker in de bestreden beslissing gesteld wordt dat verzoeker van 2004 tot 2015 en van 2019 tot heden in België verblijft, wat niet zou betekenen dat hij geen bindingen meer zou hebben met Egypte.

Verzoeker is thans 48 jaar oud, zodat hij het meest bepalende deel van zijn leven, nl. zijn volwassen leven in België heeft doorgebracht. Bovendien woont verzoeker alhier met zijn Nederlandse echtgenote en dochter en heeft hij alhier al heel wat ingrijpende gebeurtenissen met zijn gezin doorgemaakt, die onlosmakelijk met België verbonden zijn.

Verzoeker betwist overigens ten eerste dat hij zich zou bezighouden met illegale spionage voor Egypte, iets waarvan overigens geen enkel bewijs wordt voorgelegd.

De duur van 15 jaar is in casu dan ook wel degelijk onoverkomelijk, zodat de bestreden beslissing disproportioneel en onredelijk is.

18.

Verder werpt de bestreden beslissing op dat verzoekers aanwezigheid voor zijn gezin niet onontbeerlijk zijn, zo zou verzoeker vanuit het buitenland met zijn echtgenote en kind kunnen communiceren via moderne communicatiemiddelen.

Verzoeker is enorm geschokt door deze uitspraken van verweerder. Alsof een vader enkel aanwezig is in een gezin om financiële redenen, niet zou bijdragen in de opvoeding, het jonge kind geen affectie zou verlenen,...

Verweerder laat na te verduidelijken op welke onderzoeken/studies hij zich baseert om te stellen dat de persoonlijke aanwezigheid van de vader voor verzoekers kind gewoonweg niet nodig/onontbeerlijk zou zijn.

19.

Voorts zou verzoekers gezin hem kunnen volgen naar Egypte, waar zij als gezin zouden kunnen samenleven, zoals zij ook in het verleden zouden hebben gedaan, aldus verweerder in zijn beslissing.

Echter heeft verweerder geen enkel contact opgenomen met de echtgenote van verzoeker, noch werd psychologische deskundig advies gevraagd wat de verwijdering van verzoeker zou betekenen voor zijn echtgenote/moeder van zijn kind, zodat de motivatie van verweerder nergens op gesteund is.

20.

Ook de bewering dat verzoeker en zijn gezin zich zouden kunnen vestigen in Egypte, is een blote bewering van verweerder die nergens op gesteund is.

Verweerder heeft immers niet nagegaan waarom het gezin in het verleden uit Egypte is teruggekeerd en/of de echtgenote en de dochter van verzoeker wel in Egypte kunnen aarden, werken, naar school gaan enz.

21.

Dat de aanwezigheid van verzoeker dan een absolute noodzaak is in zijn gezin (om emotionele, psychologische en financiële redenen). Verzoeker staat mede in voor het gezinsinkomen en is hiertoe, ingevolge zijn Nederlandse echtgenote en minderjarig kind, toegelaten en omzeilde geenszins de regeling omtrent de arbeids-of beroepskaart.

Dat verweerder met al deze gegevens geen rekening heeft gehouden en dan ook van foutieve veronderstellingen is uitgegaan en het dossier van verzoeker geenszins op een zorgvuldige wijze heeft onderzocht.

22.

Dat verweerder geen enkele rekening heeft gehouden met het belang van verzoekers kind en de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag (waarbij door de overheid alles in het werk dient te worden gesteld opdat een kind niet gescheiden wordt van zijn beide ouders, cf. art. 9).

Verzoeker heeft sedert de geboorte van zijn kind vrijwel steeds met zijn kind samengewoond.

Dat verweerder geenszins heeft gemotiveerd waarom het belang van het kind niet primeert en al evenmin voldoende gemotiveerd heeft waarom in casu geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn minderjarig kind, waarvan het HvJ in zijn arrest van 5 mei 2022 (C-451/19 en C-532/19) oordeelde dat er sowieso steeds sprake is van een afhankelijkheidsrelatie indien de minderjarige Unieburger duurzaam samenwoont met beide ouders en wanneer de ouders het gezag over dit kind hebben en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind dus dagelijks delen (wat in casu het geval is).

Verweerder is op de hoogte dat verzoeker met zijn echtgenote en kind een hecht gezin vormt, zodat hij minstens diende te onderzoeken welke gevolgen de bestreden beslissing onrechtstreeks ook op hen heeft en inzonderheid op het minderjarige Nederlandse kind.

23.

Verzoeker ziet niet in waarom hij België dient te verlaten om alleen en zonder werk in Egypte te wonen, aangezien hij alhier volledig geïntegreerd heeft en zijn gezin heeft.

Dat verweerder wel degelijk de sociale en culturele integratie van verzoeker terdege in overweging diende te nemen.

24.

Dat er evenmin voorafgaande een grondig onderzoek heeft plaatsgevonden naar een mogelijke schending van het art. 8 EVRM en van het art 74/13 Vw.

Dat verzoeker verwijst naar het arrest dd. 16.03.2018 nr. 217 573 waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de schorsing van de tenuitvoerlegging bij hoogdringendheid heeft bevolen en oordeelde dat de art. 3 en 8 EVRM werden geschonden door een gebrek aan voorafgaand onderzoek.

25.

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (E.V.R.M.) heeft eveneens directe werking voor verzoeker.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat, volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat deze belangenafweging niet heeft op een zorgvuldige manier plaatsgevonden.

Verzoekers recht op een privé-en een familie-en gezinsleven wordt door verweerder op een ernstige wijze geschonden.

Dat verzoeker geenszins voorafgaandelijk (uitgebreid) werd verhoord aangaande zijn privé-en familie-en gezinsleven in België waardoor geenszins alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, en er geen grondige toetsing gebeurde aan het artikel 8 EVRM.

Dat nergens in de verwijderingsbeslissing op een afdoende manier wordt gemotiveerd waarom in casu, in het kader van de belangenafweging t.a.v. art. 8 EVRM, geen rekening dient te worden gehouden met het privé-en gezinsleven van verzoeker in België, met name zijn gezin, zijn in België opgebouwd materieel en sociaal draagvlak, zijn langdurig verblijf, zijn integratie,..

26.

Dat er in casu schending is van het art. 8 EVRM nu verweerder in het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering niet op een afdoende manier aangeeft om welke dwingende redenen, nodig in een democratische samenleving, de inmenging in het privé—en gezinsleven van verzoeker vereist is, zeker nu verzoeker in België over een blanco-strafregister beschikt, verzoeker zich niet kan/mag verdedigen tegen beweringen van de staatsveiligheid en geenszins door verweerder wordt aangetoond dat verzoeker een actueel, reëel en ernstig gevaar zou uitmaken voor de nationale veiligheid en de openbare orde.

Dat er sprake is van een schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidplicht, van manifeste beoordelingsfout en zelfs van machtsmisbruik.

Nergens blijkt uit de bestreden beslissing dat een ernstige belangenafweging door verweerder heeft plaatsgevonden en dat er een voorafgaandelijk grondig onderzoek/navraag bij verzoeker heeft plaatsgevonden.

27.

Dat evenmin uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder grondig rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in het bijzonder met verzoekers gezins- en familieleden en met haar gezondheidstoestand.”

3.3.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

3.3.3. Volgens het rechtszekerheidsbeginsel moet de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat die handeling wordt verricht (RvS 22 december 2017, nr. 240.303).

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.3.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze daadkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden verwijderingsmaatregel kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.3.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.3.7. De bevelscomponent van de bestreden beslissing (bijlage 13septies) vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 7 van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag, meer in het bijzonder artikel 7, eerste lid, 1° 3°, 12° en 13° van de vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in (...) 1°, (...) of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.”

3.3.8. Verzoeker betwist in zijn middel nergens als dusdanig de pertinente vaststelling dat hij “niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum noch verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie”. Deze vaststelling verplicht de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel om aan verzoeker in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Bovendien betwist verzoeker evenmin het gegeven dat hij het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod en terugleiding tot de grens en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13nonies) van 19 november 2021. Deze beslissing van 19 november 2021 houdt niet alleen een inreisverbod in met een duur van 15 jaar, waardoor de gemachtigde van de minister wederom verplicht was een terugkeerbesluit op te leggen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet, maar ook een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker kan dus in zijn middel niet dienstig voorhouden dat hem “zonder enig voorafgaandelijk bevel” thans plots een bevel zonder termijn voor vrijwillig vertrek zou zijn betekend.

3.3.9. De beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/14 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling bepaalt dienaangaande het volgende:

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

(...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Artikel 74/14, §3, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er in het geval van een risico op onderduiken kan worden afgeweken van de in artikel 74/14, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen.

Artikel 74/14, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet stelt dat in dit geval de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn bevat. *In casu* werd ervoor geopteerd verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan omwille van het vastgestelde “*risico op onderduiken*”. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.11.2021 dat hem betekend werd op 25.11.2021. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 15 jaar dat hem betekend werd op 25.11.2021. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

(...)”

Verzoeker weerlegt de vaststellingen niet dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat vervat zat in de bijlage 13 *nonies* die hem op 25 november 2021 ter kennis werd gebracht. Verzoeker weerlegt evenmin de vaststelling dat hij ingevolge diezelfde beslissing het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (met een duur van 15 jaar). Verzoeker toont dus niet aan dat ten onrechte een risico op onderduiken werd vastgesteld, zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan met een onwettigheid zou zijn behept.

3.3.10. Voor zover verzoeker betoogt dat er nog een beroep hangend is tegen de beslissing(en) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kan hij worden bijgetreden. Uit de beschikbare gegevens blijkt inderdaad dat zowel tegen de beslissing van 14 september 2022 (bijlage 20) als tegen de beslissing van 5 maart 2024 (bijlage 20) annulatieberoepen werden ingesteld (zie punt 1.7 en 1.9). In beide beslissingen werd echter aangegeven dat deze steunen op dwingende redenen van nationale veiligheid zoals bedoeld in artikel 39/79, §3 van de vreemdelingenwet, zodat van de indiening van deze beroepen tot nietigverklaring bij de Raad geen schorsende werking uitgaat ten aanzien van een eventuele verwijderingsmaatregel. Verzoeker kan dus niet dienstig voorhouden dat de in het middel aangevoerde bepalingen en beginselen geschonden zouden zijn doordat hij thans het voorwerp is van een verwijderingsmaatregel die *manu militari* ten uitvoer zal worden gelegd.

3.3.11. Verzoeker gaat vervolgens in zijn middel uitgebreid in op de openbare orde-overwegingen uit de bestreden beslissing, die in wezen een overtollig motief uitmaken omdat de andere overwegingen uit de bestreden beslissing betreffende zijn gebrek aan verblijfsdocumenten en het geldende inreisverbod volstaan om deze op afdoende wijze naar recht te schragen.

Verzoeker verwijst in zijn middel inzake het begrip ‘openbare orde’ naar de interpretatie van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG), waarvan artikel 43 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt. Hij verliest echter uit het oog dat de openbare orde-overwegingen uit de bestreden beslissing niet gestoeld zijn op artikel 43 van de vreemdelingenwet, maar op artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Artikel 7 van de vreemdelingenwet vormt dan weer de omzetting van bepalingen uit de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in

de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: richtlijn 2008/115/EG).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het 'openbare orde'-begrip in het kader van de richtlijn 2008/115/EG geval per geval dient te worden beoordeeld teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel (HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Z. Zh. en O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie).

3.3.12. In de bestreden beslissing wordt betreffende de vaststelling dat verzoeker *“door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden”*, het volgende gesteld:

“De Veiligheid van de Staat (hierna: VSSE) stelde op 09.03.2020 een nota betreffende dhr. [K.A.] op. In deze nota worden wordt aan de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) meegedeeld dat betrokkene inzake religieus extremisme wordt gecategoriseerd als een propagandist die actief de salafistische interpretatie van de islam verspreidt.

Betrokkene kent reeds een lange voorgeschiedenis binnen het religieus extremisme en hij is actief geweest als lesgever en imam. Hij was in het verleden actief bij verschillende salafistische organisaties. Daarnaast heeft hij een breed netwerk aan contacten binnen de salafistische gemeenschap in België, Nederland, Marokko, Egypte en Saoedi-Arabië. Via zijn netwerk slaagde hij er in het verleden in om financiering te verkrijgen voor zijn initiatieven. Deze elementen tonen aan dat hij een aanhanger is van het salafisme en de visie actief uitdraagt. Hij cultiveert zijn extremistisch religieus profiel voornamelijk in functie van zijn activiteiten voor verschillende buitenlandse inlichtingendiensten, dit helpt hem om contacten te leggen in de Golflanden en bij het aantrekken van financiering uit deze landen. Het is waarschijnlijk dat hij erin slaagt zijn extremistische interpretatie van de islam bij zijn toehoorders te verspreiden, ondanks zijn opportunisme. Daarom vormt betrokkene een dreiging op vlak van religieus extremisme.

Inzake spionage is betrokkene actief betrokken bij clandestiene inlichtingenactiviteiten ten voordele van Egypte, Marokko en Saoedi-Arabië. Hij staat hiervoor in contact met personen die door de VSSE gekend zijn wegens hun activiteiten voor, en banden met de Egyptische, Marokkaanse en Saoedische inlichtingendienst. Door zijn activiteiten als radicale imam trok hij sinds de 2de helft van de jaren '00 de aandacht van diverse Arabische inlichtingendiensten en werd hij gerekruteerd als inlichtingenagent door een Egyptische, Marokkaanse en Saoedische inlichtingendienst. Hiervoor dient hij informatie in te winnen over activiteiten van radicale islamistische groepen, zoals salafisten en de Moslimbroeders, en over de sjiiitische islam in België, Europa en een aantal Afrikaanse landen.

Een volgende nota van de VSSE (d.d. 09.06.2001) deelde ook nog mee dat betrokkene de voornaamste imam was van de moskee 'De Toekomst' te Gent. Door middel van deze positie heeft hij zijn legitimiteit versterkt om zich te presenteren tegenover het publiek als een religieuze autoriteit. Als imam oefent hij een rol uit als religieus referentiepersoon en is hij een vertrouwenspersoon voor de leden van de gemeenschap van de moskee 'De Toekomst' inzake religieuze, sociale, maatschappelijke en politieke vragen. De VSSE benadrukt dat als er in de moslimreligie geen specifieke voorwaarden zijn - naast voldoende kennis van de islam - om imam te worden, het in de praktijk de imam is die de gemeenschap leidt en adviseert. De gelovigen beroepen zich op hem als raadgever voor religieuze aangelegenheden, maar ook inzake familiale en sociale aangelegenheden. Hij is bevoegd voor de preken in de moskee, tijdens één van zijn preken heeft hij verklaart dat het vieren van de geboorte van een profeet (Mawlid) een laakbare innovatie is. Dit is een concept dat terugkeert in extremistische discours, en specifiek bij salafisten. Volgens hen dient elke religieuze 'innovatie' veroordeeld en verworpen te worden aangezien dit een daad van ongeloof is. Hieruit blijkt zijn extremistische visie op de islam, die zweeft tussen de ideeën van de Moslimbroeders en de salafisten, en die hij naar aanleiding van zijn werkzaamheden periodiek naar voren brengt ten behoeve van diverse buitenlandse inlichtingendiensten. Omwille van de corona epidemie heeft hij eveneens zijn gebruik inzake sociale media en discussie platformen ontwikkelt zodoende zijn discours te verspreiden. Bovendien heeft hij zijn contacten met extremisten, die lid zijn van de Moslimbroeders, verder onderhouden. Wat betreft zijn activiteiten van inmenging en spionage, heeft de VSSE informatie ontvangen die bevestigen dat hij een agent is voor de Egyptische, Marokkaanse en Saoedische diensten. Hij heeft zijn contacten met agenten van de buitenlandse mogelijkheden verder onderhouden, alsook verder deelgenomen aan activiteiten van inmenging.

De Veiligheid van de Staat liet op 01.02.2024 via de Directeur-Generaal van de DVZ in een informatienota weten dat betrokkene zijn activiteiten inzake spionage verderzet gezien hij nog heel regelmatig samenwerkt

met de Egyptische Inlichtingendienst. Hij wordt door de Veiligheid van de Staat alsnog beschouwd als een gecoöpteerd agent door de contacten die hij nog onderhoudt met de Egyptische Inlichtingendienst. Verder staat te lezen dat betrokkene voor hen geen bedreiging meer vormt op het vlak van extremisme, maar afsluitend bevestigt de Veiligheid van de Staat wel dat betrokkene nog steeds wordt gelinkt aan spionage activiteiten op het Belgische grondgebied. Bijgevolg wordt hij nog steeds als een reële, actuele en ernstig gevaar beschouwd voor de nationale veiligheid en de openbare orde.”

Verzoeker beweert dat er geen onderzoek werd gevoerd en geen bewijs wordt geleverd waaruit zou blijken dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Het administratief dossier bevat evenwel drie nota's van de VSSE waarin duidelijk wordt omschreven waarom verzoeker als een bedreiging wordt beschouwd voor de nationale veiligheid. In een eerste nota van 9 maart 2020 informeren de diensten van de Veiligheid van de Staat de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoeker omwille van zijn activiteiten als lesgever en imam binnen organisaties in de salafistische gemeenschap in België, Nederland, Marokko, Egypte en Saoedi-Arabië een bedreiging vormt op het vlak van religieus extremisme. Daarnaast stelt de VSSE dat verzoeker actief betrokken is bij clandestiene inlichtingendiensten ten voordele van Egypte, Marokko en Saoedi-Arabië en gerekruteerd werd als inlichtingenagent. In een Franstalige nota van 9 juni 2001 wordt deze informatie bevestigd en wordt vastgesteld dat verzoeker zijn extremistische visie verder verspreid, onder meer via sociale media-kanalen en zijn activiteiten van inmenging en spionage heeft verdergezet, waardoor verzoeker nog steeds als een reële, actuele en ernstige bedreiging voor de nationale veiligheid wordt beschouwd. Tenslotte wordt in een recente nota van de VSSE van 1 februari 2024 gesteld dat verzoeker sedert juni 2021 niet meer opdook in de context van religieus extremisme, maar dat hij in 2023 nog wel werd gelinkt aan de Egyptische inlichtingendiensten waardoor hij wel nog in verband wordt gebracht met spionage-activiteiten.

Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat er geen onderzoek werd gevoerd. Uit het loutere gegeven dat de bronnen waarop de VSSE zich in haar nota's baseert niet openbaar zijn en deze nota's daarom geen bronvermeldingen bevatten, of uit het gegeven dat verzoeker over een blanco strafregister beschikt, kan niet worden besloten dat de spionage-activiteiten van verzoeker en zijn contacten met inlichtingendiensten van Egypte, Marokko en Saoedi-Arabië geen ernstige bedreiging zouden vormen voor de nationale veiligheid. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van de nota's van de VSSE te concluderen dat verzoeker *“door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden”*, zoals bedoeld in artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Bovendien stipt de Raad aan dat de kritiek van verzoeker in wezen gericht is tegen een overtoollig motief van de bestreden beslissing, waardoor deze, zelfs indien deze gegrond zou zijn, geen aanleiding kan geven tot de schorsing van de bestreden verwijderingsmaatregel.

3.3.13. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij niet zou zijn gehoord, kan hij niet worden gevolgd. Uit het zogeheten TARAP-borderel dat in het administratief dossier is opgenomen blijkt immers duidelijk dat verzoeker ter gelegenheid van zijn interpellatie door de politie van Tervuren op 9 oktober 2024 werd gehoord, eventueel nadere inlichtingen kon verschaffen en zijn standpunt ten aanzien van een verwijdering naar zijn land van herkomst naar voor kon brengen.

3.3.14. In zoverre verzoeker zich in zijn middel richt tegen de duur van het inreisverbod, wijst de Raad erop dat het inreisverbod reeds dateert van 19 november 2021 en niet het voorwerp uitmaakt van onderhavige vordering. Bovendien werd tegen dit inreisverbod geen rechtsmiddel aangewend waardoor dit ondertussen definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

3.3.15. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Raad stipt aan dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (cf. RvS 28 maart 2022, nr. 253.374). Dit wetsartikel noodzaakt wel een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven (artikel 8 van het EVRM) en de gezondheidstoestand (die mogelijks raakt aan artikel 3 van het EVRM).

3.3.16. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale

veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “fair balance” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie dan ook na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij, die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezins- en/of privéleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150).

Het gegeven dat verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt met zijn Nederlandse partner en minderjarig kind wordt niet als dusdanig betwist. Verzoeker beschikt echter actueel niet langer over een geldige verblijfstitel en artikel 8 van het EVRM kan niet als een vrijgeleide beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen en zijn gezinsleven in België verder te zetten. Verzoeker dient aannemelijk te maken dat er ernstige obstakels zouden zijn om dit gezinsleven elders verder te zetten, bijvoorbeeld in zijn land van herkomst. In de bestreden beslissing wordt hierop dieper ingegaan en wordt het volgende gesteld:

“Het wordt niet betwist dat betrokkene met diens echtgenote en dochter een gezinsleven heeft, doch we merken op dat uit zijn administratief dossier geen precieze onoverkomelijk hinderpalen blijken die de voortzetting van zijn gezinsleven in Egypte of elders verhinderen.

Betrokkenes dochter is minderjarig en schoolplichtig, doch er werden geen documenten voorgelegd waaruit blijkt dat zij speciale onderwijsnoden heeft die enkel in België bestaan. Bovendien is zij jong en dynamisch, dit blijkt onder meer uit het feit dat zij in haar jonge leven reeds in meerdere landen gewoond heeft (België, Nederland en Egypte), waardoor zij zich makkelijker kan aanpassen aan een nieuwe situatie. Het feit dat zowel betrokkene, diens echtgenote en dochter recentelijk geruime tijd in Egypte verbleven toont aan dat er nog steeds sterke banden zijn met Egypte, betrokkenes land van oorsprong, dewelke het makkelijker maken voor diens echtgenote en dochter om zich daar aan te passen. Zij zijn aldus allen vertrouwd met de Egyptische gebruiken, cultuur en taal. Het is aldus niet onredelijk aan te nemen dat kinderen, door hun opvoeding en interacties tussen hun als ouders, ook een zekere vertrouwdheid hebben met bepaalde aspecten van Egyptische gebruiken en cultuur en dat zij mogelijkerwijze noties hebben van de taal. De Egyptische nationaliteitswetgeving, bijgewerkt in 2004, stipuleert dat zowel kinderen als echtgenote van een Egyptenaar over de Egyptische nationaliteit beschikken, of deze ten minste kunnen verwerven. Uit artikel 2, punt 1, van de Egyptische nationaliteitswetgeving van 29/05/1975 blijkt immers dat alle personen die het kind zijn van een Egyptische vader onder de Egyptische nationaliteitswetgeving beschouwd worden als Egyptische burgers.

Wat de echtgenote betreft, merken we op dat artikel 7 van dezelfde Egyptische nationaliteitswetgeving van 29.05.1979 stipuleert dat de echtgenote van Egyptische burgers eveneens de Egyptische nationaliteit kunnen verwerven, door zich te wenden tot het Egyptische ministerie van Binnenlandse Zaken.

Het vraagt weldegelijk een inspanning van betrokkene, diens echtgenote en kind om zich aan te passen aan een leven in Egypte of elders, doch deze moeilijkheden zijn niet onoverkomelijk. Integendeel, uit de nota van de VSSE d.d. 09.03.2020 blijkt dat het gezin reeds tussen 2015 en 2019 gedurende perioden samen in Egypte verbleven.”

Verzoeker stelt in zijn middel dat de bewering dat het gezin zich in Egypte zou kunnen vestigen een loutere bewering is, maar hij weerlegt nergens de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing waaruit blijkt dat het verder ontwikkelen en verder uitbouwen van het gezinsleven in Egypte in verzoekers geval een reële optie is. Verzoeker dwaalt waar hij poneert dat dit nergens op gesteund is. Bovendien blijkt dat hierbij

rekening werd gehouden met het (hoger) belang van verzoekers minderjarige dochter. Waar verzoeker de schending aanhaalt van artikel 9 van het IVRK, dient te worden opgemerkt dat het IVRK een internationaal verdrag is dat België als verdragsluitende partij bindt, doch dat geen verplichting tot omzetting bevat en waaraan geen verticale rechtstreekse werking kan worden toegedicht (RvS 12 augustus 2014, nr. 10.718 (c); RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). Bijgevolg kan verzoeker de schending ervan niet dienstig aanvoeren.

Daarnaast wordt er in de beslissing op gewezen dat er, zelfs indien verzoeker (tijdelijk) van zijn gezin zou worden gescheiden, geen disproportionele inbreuk op het recht op gezinsleven kan worden vastgesteld:

“Alsook blijkt uit de nota en betrokkenes administratief dossier dat zij niet steeds als gezin op hetzelfde domicilieadres stonden ingeschreven en in bepaalde perioden gescheiden leefden. Bovendien zou de scheiding die deze beslissing tot gevolg heeft slechts van tijdelijke aard zijn en volledig te wijten aan de gevolgen van zijn eigen acties. Betrokkene kan in die periode via de moderne communicatiemiddelen contact houden met diens echtgenote en dochter. Het staat betrokkenes echtgenote vrij hem te volgen met hun dochter. Het dient te worden opgemerkt dat diens echtgenote en dochter niet onderhavig zijn aan de huidige beslissing. Bovendien kunnen diens echtgenote en dochter steeds vrijelijk in- en uitreizen en dus kunnen zij betrokkene steeds bezoeken indien ze dit beogen, betrokkene bracht geen stukken waaruit blijkt dat zij dit niet zouden kunnen.”

Tenslotte wordt aangestipt dat verzoekers persoonlijke voorkeur met betrekking tot de plaats waar hij zijn gezinsleven wenst uit te oefenen ondergeschikt is aan de vrijwaring van de democratie en de integriteit van kritieke infrastructuren en strategische sectoren, die door verzoekers spionage-activiteiten worden bedreigd, en waardoor er destijds een einde werd gesteld aan zijn verblijfsrecht: *“De ernstige bedreiging voor de nationale veiligheid die uit betrokkenes gedrag voortvloeit, is zodanig dat zijn persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de nationale veiligheid. Als een gevolg is er geen familiaal beletsel voor de huidige beslissing.”*

Met betrekking tot verzoekers privé-leven op het Belgische grondgebied wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Wat de duur van betrokkenes verblijf betreft, alsook de sociale en culturele integratie staat het vast dat hij 48 jaar is en van april 2004 tot 2015 in België verbleef en vervolgens terug naar België kwam om op 22.03.2019 een aanvraag van een verklaring van inschrijving in te dienen. Hieruit volgt dat betrokkene in totaal reeds een geruime tijd in het Rijk verblijft. Begrijpelijk is dat hij in de jaren van zijn verblijf in België vriendschappen heeft opgebouwd en dat zijn sociale leven zich hier afspeelt. Doch hierbij dient de kanttekening worden gemaakt dat zijn sociale context zich voornamelijk afspeelt binnen het salafistische milieu en spionage-/inmengingsmilieu daar betrokkene contacten onderhoudt met verschillende individuen in België die lid zijn van de Moslimbroeders, alsook agenten van diverse buitenlandse inlichtingendiensten. Uit het administratief dossier van betrokkene en de door hem overgemaakte documenten blijkt geen doorgedreven integratie of hechte sociale en culturele banden met de Belgische samenleving. Meer zelfs, de verblijfsintenties van betrokkene stelen op een extrinsieke motivatie namelijk het faciliteren van clandestiene inlichtingenactiviteiten ten voordele van Egypte, Marokko en Saoedi-Arabië, alsook het verspreiden van zijn extremistische, salafistische opvattingen. Dergelijke activiteiten brengen schade toe aan de democratische Belgische samenleving. Betrokkenes extremistische interpretaties van de islam en propaganda van het salafisme staan haaks op de Belgische waarden en normen. Dit gedachtengoed laat geen ruimte voor democratie, rechtstaat en mensenrechten, dewelke de hoekstenen vormen van de Belgische samenleving. Het feit dat betrokkene actief betrokken is bij clandestiene inlichtingenactiviteiten ten voordele van Egypte, Marokko en Saoedi-Arabië kan de Belgische maatschappij veel schade berokkenen. Zij kunnen de militaire slagkracht en/of de democratische beslissingsprocessen van een land aantasten. Op economisch vlak kunnen ze leiden tot een verlies aan marktaandeel voor de betrokken bedrijven alsook voor banenverlies. Spionage kan ook de integriteit en de veiligheid van kritieke infrastructuren of strategische sectoren in gevaar brengen. In De VSSE besluit dan ook dat betrokkene persoonlijk en actief blijft bijdragen aan de ontwikkeling van extremistische dreigingen en spionage in België en bijgevolg een reële, actuele en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde en nationale veiligheid. Bovendien blijkt uit betrokkens terugkeer naar Egypte tussen 2015 en 2019 dat hij nog sterke banden heeft met uw land van herkomst. Hij verklaart daarnaast ook dat hij nog steeds 2 zussen heeft in Egypte.

(...)

Uit het voorgaande blijkt dat betrokkene tijdens zijn verblijf in België geen doorgedreven sociale en culturele banden heeft opgebouwd, aangezien betrokkene er zich zelfs niet kan bewegen de Belgische wetten en regels te respecteren en na te leven. Als een gevolg mag geconcludeerd worden dat er geen culturele of sociale banden zijn in België die het nemen van deze beslissing verhinderen.

Wat de economische situatie van betrokkene betreft, blijkt uit het dossier dat hij actief is als voornaamste imam is van de moskee 'De Toekomst' te Gent. Een functie waarin hij raadgever is voor de geloofsgemeenschap inzake religieuze aangelegenheden, maar ook inzake familiale en sociale aangelegenheden (nota VSSE dd. 09.06.2021) doch betrokkene went deze voorbeeldfunctie aan om extremistische opvattingen van de islam te verspreiden, propaganda te voeren voor het salafisme en financiering te verwerven van de golflanden voor uw initiatieven. Betrokkene gebruikt met andere woorden zijn professionele activiteiten tegen de waarden, normen en veiligheid van de Belgische samenleving. De VSSE concludeert dan ook dat betrokkene dreiging vormt op vlak van religieus extremisme. Betrokkene legde geen loonfiches of contract voor die aantonen dat hij officieel tewerkgesteld is als imam. Verder legde betrokkene een contract voor waarbij hij vanaf 03.08.2021 voor onbepaalde tijd tewerkgesteld wordt als chauffeur voor [...]. Op een periode van 13,5 jaar is deze zeer recente reguliere tewerkstelling verwaarloosbaar. Betrokkene legde geen documenten voor waaruit blijkt dat hij de voorbije jaren actief zou geweest zijn op de arbeidsmarkt."

Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat geen deugdelijk onderzoek zou zijn gevoerd of dat met zijn individuele situatie geen rekening zou zijn gehouden.

3.3.17. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM en/ of artikel 9 van het IVRK. Verzoeker toont ook niet aan dat de artikelen 7, 27 en/of 74/14 van de vreemdelingenwet zouden zijn miskend. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen of dat bepaalde gegevens niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat het bestuur de feitelijke elementen niet correct zou hebben beoordeeld of op grond van deze gegevens op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beslissing zou zijn gekomen. Er blijkt geen motiveringsgebrek of een schending van het redelijkheids- en/of zorgvuldigheidsbeginsel. Er werd geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel of van de hoorplicht of de rechten van verdediging aannemelijk gemaakt. Er werd evenmin machtsmisbruik of een kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

Het enige middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. In zijn verzoekschrift zet verzoeker het volgende uiteen betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

"Aangezien de bestreden beslissing tot gevolg heeft voor verzoeker dat hij eerstdaags teruggedreven zal worden naar Egypte, waardoor hij voor onbepaalde duur gescheiden zal worden van zijn Nederlandse echtgenote en minderjarig kind, waarmee hij in België samenwoont en een gezin vormt en waardoor hij zijn in België opgebouwd materiaal en sociaal draagvlak zal verliezen.

Dat daarnaast vaststaat dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker een ernstige schending uitmaakt van het art. 8 EVRM nu er een ernstige inbreuk wordt begaan op zijn privé-en familielevens in België.

Dit betreft (emotionele) schade welke niet meer – of alleszins heel moeilijk- te herstellen is.

Dat, gelet op zijn opsluiting en gedwongen repatriëring naar Egypte, verzoeker in de onmogelijkheid verkeert gedurende lange tijd nog een privé-en gezinsleven te hebben in België.

Nu verzoeker door de verwijderingsmaatregel teruggedreven wordt naar Egypte hij ernstige emotionele, morele, psychologische en financiële schade zal lijden nu deze verwijderingsmaatregel (met opsluiting) waarbij hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan t.a.v. hem volledig onterecht werd genomen.

De onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing dreigt dus aan verzoeker een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel te berokkenen.

De opschorting van de door verweerder betekende beslissing dient dan ook te worden bevolen."

3.4.2. Tenzij de verzoekende partij het bestaan van een 'evident' nadeel, waarbij eenieder onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247) aanvoert, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de

verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198.096; RvS 3 juni 2010, nr. 204.683; RvS 30 maart 2011, nr. 212.332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220.854; RvS 18 september 2013, nr. 224.721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226.564).

3.4.3. De uiteenzetting van verzoeker van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel valt samen met de uiteenzetting van het enig middel in zoverre daarin de schending van het recht op privé- en gezinsleven uit artikel 8 van het EVRM wordt aangevoerd. Aangezien dit middel niet ernstig werd bevonden, kan verzoeker uit dit betoog evenmin een moeilijk te herstellen ernstig nadeel putten.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	---

D. D'HONDT,	toegevoegd griffier.
-------------	----------------------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

D. D'HONDT

F. TAMBORIJN